

Enric Gros i Miquel

(1864 - 1949)

No ens seria perdonat que en aquestes pàgines, dedicades a recordar tants naturalistes catalans o afectes a la INSTITUCIÓ, oblidéssim a Gros, que, després de rodar mig món amb el cor inflammat d'amor a la ciència, tinguérem la sort de fer-nos nostre quan ja li blanquejava el cap. Nat a Franciac de la

Selva, i havent tastat múltiples oficis (captaire, vailet de pastor, bouer, boscatèr, carboner de bosc i de ciutat, segador, dallaire, taper...) conegué els millors temps de la indústria tapera a Caça de la Selva i a Sant Feliu, els anys aquells en què les setmanes amb prou feines tenien cinc o sis dies i les vinyes encara no s'havien corromput amb la filoxera i a la Selva tot eren aplecs i cantades; quan el nostre jovent s'entusiasmava amb les primeres apassionades lluites socials... Gros partí vers l'Havana quan finia el segle; segons confessió no aclarida, per posar aigua entremig.

Caldria un volum per a referir punt per punt l'odissea de la seva vida. A l'Hospital de les Ànimes de l'Havana li anà ben prim si no li deixa la pell, en uns famosos experiments sobre la transmissió de la febre groga, prestant-se a la inoculació per mosquits infectats. Allí aprengué després tècnica microscòpica. Quan retornà a Barcelona, Odón de Buen el féu ajudant de pràctiques a la Universitat i més tard entrà als Laboratoris de Biologia Marina de Portopí i de Màlaga. Quan tenia 53 anys, el 1917, es prestà dòcilment a una segona infecció encara més perillosa: el Museu de Ciències Naturals ens el confià com a recollector botànic, amb un piset arran del cel i vint-i-cinc duros cada mes per tota paga. El nou virus l'abrandà novament i arribà a conèixer els gèneres de la nostra flora i qui-sap-les espècies; aplegà grans quantitats de plantes a Catalunya, les Balears, València, Andalusia, Castella, Extremadura, Portugal i el Marroc, base de les colleccions afro-hispàniques de l'Institut Botànic de Barcelona. Els gèneres *Calycotome*, *Centaurea*, *Genista*, *Iberis*, *Origanum*, *Sideritis*, etc., compten amb alguna estirp, si no pura, híbrida, que duu el seu nom.

Jubilat temps ha, ens deixà per sempre el 22 de febrer d'enguany a la vila de Calvià, a Mallorca, més pobre que una rata. — FONT I QUER.